

Sygn. VUa 2/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Beata Łapińska (spr.)

SSO Mariola Mastalerz

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku C. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 listopada 2017r. sygn. IV U 266/16

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie „1” (pierwszym) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy C. K. (1) zasiłek chorobowy za okres od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia 5 stycznia 2017 roku i oddala odwołania w pozostałej części.

Sygn. akt V Ua 2/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia 6 sierpnia 2016 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca do dnia 30 czerwca 2016 roku był zatrudniony w firmie (...) sp. z o.o. Od dnia 8 lipca 2016 roku jest zaś niezdolny do pracy. Jednak w okresie od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia 22 lipca 2016 roku wnioskodawca świadczył pracę na podstawie umowy zlecenia z firmą (...) sp. z o.o. Ponieważ po ustaniu tytułu ubezpieczenia wnioskodawca kontynuował działalność zarobkową podjętą dnia 7 grudnia 2015 roku, która stanowiła tytuł do ubezpieczenia chorobowego nie ma on w ocenie ZUS prawa do zasiłku chorobowego.

Kolejną decyzją z dnia 11 sierpnia 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 7 sierpnia 2016 roku do dnia 21 sierpnia 2016 roku.

Decyzją z dnia 5 września 2016 roku organ rentowy odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 22 sierpnia 2016 roku do dnia 5 września 2016 roku.

Decyzją z dnia 13 września 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 września 2016 roku do dnia 20 września 2016 roku.

Decyzją z dnia 3 października 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 21 września 2016 roku do dnia 5 października 2016 roku.

Decyzją z dnia 24 października 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 października 2016 roku do dnia 20 października 2016 roku.

Decyzją z dnia 28 października 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 21 października 2016 roku do dnia 10 listopada 2016 roku.

Decyzją z dnia 24 listopada 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 listopada 2016 roku do dnia 2 grudnia 2016 roku.

Decyzją z dnia 20 grudnia 2016 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 3 grudnia 2016 roku do dnia 23 grudnia 2016 roku.

Decyzją z dnia 4 stycznia 2017 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 grudnia 2016 roku do dnia 5 stycznia 2017 roku.

Decyzją z dnia 20 stycznia 2017 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 stycznia 2017 roku do dnia 4 lutego 2017 roku.

Decyzją z dnia 14 lutego 2017 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 6 marca 2017 roku.

Decyzją z dnia 14 marca 2017 roku ZUS odmówił C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 7 marca 2017 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku.

Od wszystkich powyższych decyzji odwołania wniósł C. K. (1) podnosząc, że rozwiązał umowę zlecenia z firmą (...) sp. z o.o.

W odpowiedzi na odwołania ZUS wniósł o ich oddalenie.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim połączył sprawy z powyższych odwołań do ich wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt IV U 266/16.

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2017 roku, sygn. akt IV U 266/16 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał C. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 78 lipca 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku (punkt 1 sentencji wyroku). W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd Rejonowy zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

C. K. (1) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w firmie (...) sp. z o.o. do dnia 30 czerwca 2016 roku. Jednocześnie od dnia 7 grudnia 2015 roku miał zawartą umowę zlecenia z firmą (...) sp. z o.o.

Umowa zlecenia została rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 6 lipca 2016 roku. W tej dacie nastąpiło podpisanie przez powoda pisma z propozycją rozwiązania umowy skierowanego do niego przez firmę (...). C. K. (1) chciał rozwiązać umowę i kontaktował się w tym przedmiocie telefonicznie z przełożonym. Firma nie wyraziła zgody na skorygowanie dokumentów i rozwiązanie umowy z końcem czerwca 2016 roku, jak wnioskował powód.

W firmie (...) wnioskodawca był osobą, która pozyskiwała klientów, którzy zaciągali w tej firmie pożyczki. Taka osoba – doradca klienta – otrzymywał wynagrodzenie prowizyjne zależne od wielkości zaciągniętych przez osoby przez niego pozyskane jako pożyczkobiorcy pożyczek i wysokości ich spłat w ustalonych w umowach pożyczkowych terminach. Spłata pożyczki nie musiała następować poprzez osobę doradcy klienta, pożyczkobiorca mógł spłacać pożyczkę bezpośrednio na konto firmy. Tak więc w miesiącu, w którym doradca nie pozyskał żadnego klienta mógł otrzymać wynagrodzenie prowizyjne za pożyczki spłacane w tym miesiącu.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji oraz zeznań świadków W. S. i E. K.. Sąd I instancji uznał zeznania świadków za wiarygodne, spójne, wzajemnie się uzupełniające oraz mające potwierdzenie w dokumentach dotyczących rozwiązania umowy zlecenia. Wobec powyższego Sąd Rejonowy przyjął, że wnioskodawca od lipca 2016 roku nie świadczył pracy na rzecz (...) w wykonaniu umowy zlecenia. Sąd I instancji wskazał, że ww. świadkowie potwierdzili wyjaśnienia wnioskodawcy, że nie świadczył on pracy w lipcu 2016 roku na rzecz (...) sp. z o.o. Co więcej, zdaniem Sądu I instancji zeznania świadków korelują dokumentem w postaci pisma o rozwiązaniu umowy zlecenia z datą 6 lipca 2016 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że takie pismo o rozwiązaniu zlecenia do powoda skierowała firma (...). Skierowane przez tę firmę do ZUS pisma o świadczeniu pracy w lipcu czy sierpniu 2016 roku przez wnioskodawcę pozostają zdaniem Sądu I instancji w wyraźnej sprzeczności z dokumentami przez tę firmę wytworzonymi i dotyczącymi daty i sposobu rozwiązania umowy zlecenia.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał odwołania za uzasadnione.

Na wstępie Sąd I instancji wskazał, że ZUS jako podstawę decyzji przyjął art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 77 z 2010r. poz. 512 ze zm.). Przepis ten normuje sytuacje, w których dana osoba nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Zgodnie z nim zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższa norma nie ma zastosowania w sprawie niniejszej. Przez kontynuowanie działalności zarobkowej należy zdaniem Sądu I instancji rozumieć nie tylko formalne zgłoszenie takiej działalności, czy też obowiązywanie umowy zlecenia czy innej, na podstawie której dana osoba świadczy usługi na rzecz jakiegoś podmiotu, ale i jej faktyczne prowadzenie i uzyskiwanie z tego tytułu dochodu. Tylko w takim przypadku wedle Sądu I instancji dana osoba będzie zobowiązana do odprowadzania składek lub też opłacać je, jeśli prowadzi działalność gospodarczą. W innym przypadku zastosowanie winien zdaniem Sądu Rejonowego mieć przepis art. 7 powyższej ustawy.

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca stał się niezdolny do pracy w okresie, w którym ma zachowane prawo do zasiłku chorobowego z tytułu ubezpieczenia pracowniczego. Jest to jego tytuł ubezpieczenia chorobowego. Co więcej, według Sądu I instancji w sprawie zostało wykazane, że wnioskodawca faktycznie nie wykonywał działalności na podstawie umowy zlecenia i nie uzyskiwał z tego tytułu dochodów od lipca 2016 roku. Dlatego art. 13 ustawy nie powinien być w sprawie zastosowany. Zastosowany zaś winien być art. 7 ustawy normujący prawo do zasiłki po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Dlatego zdaniem Sądu I instancji należało zmienić zaskarżone decyzje i przyznać wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 8 lipca 2016 roku.

Sąd Rejonowy dodatkowo wskazał, że ZUS odmówił C. K. prawa do zasiłku chorobowego za okresy po upływie okresu 182 dni zasiłkowych (po dniu 5 stycznia 2017 roku), powołując taką samą podstawę faktyczną – wykonywanie

działalności zarobkowej po ustaniu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Wskazał jako dodatkową okoliczność fakt upływu okresu zasiłkowego. Jednak wedle Sądu I instancji ani lekarz prowadzący, ani ZUS nie uruchomili procedury koniecznej dla ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, mimo że wnioskodawca ciągle przedstawiał zaświadczenia o niezdolności do pracy. Dlatego Sąd I instancji uznał ww. decyzje jako oparte na niewłaściwej podstawie faktycznej i prawnej, bo nie powołującej artykułu 18 ustawy zasiłkowej.

Z tych wszystkich względów Sąd Rejonowy zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał C. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku (punkt 1 sentencji wyroku). Z uwagi zaś na wynik procesu Sąd I instancji zasądził od organu rentowego na rzecz C. K. (1) 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2 sentencji wyroku).

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej okresu przyznania wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego wniósł organ rentowy, zarzucając:

- rażąco naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku, podczas gdy prawo do tego zasiłku przysługiwało tylko do dnia 5 stycznia 2017 roku.

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 roku działający w imieniu wnioskodawcy profesjonalny pełnomocnik wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się w pełni uzasadniona, albowiem zarzut naruszenia przepisu art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego po upływie 182 dni zamiast do dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy rozstrzygając w granicach powyższego, zresztą jedyne zarzutu apelacyjnego miał ocenić prawidłowość wyroku Sądu Rejonowego w zakresie prawidłowego określenia czasokresu prawa wnioskodawcy do zasiłku chorobowego i dlatego swoje rozważania ograniczył wyłącznie do tego zagadnienia.

Z lektury akt wynika, iż Sąd Rejonowy miał świadomość, iż decyzje organu rentowego odmawiające wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okresy :

- od 6 stycznia 2017 r. do 4 lutego 2017 r.

- od 5 lutego 2017 r. do 6 marca 2017 r.

- od 7 marca 2017 r. do 5 kwietnia 2017 r.

wydane zostały nie z powodu przekroczenia okresu zasiłkowego, lecz z takich samych przyczyn jak wskazane w poprzednich decyzjach , tj. z powodu kontynuowania działalności zarobkowej po ustaniu zatrudnienia. To w ocenie Sądu I instancji uprawniało go do przyznania wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego po upływie 182 dni maksymalnego okresu zasiłkowego.

Takie stanowisko jest absolutnie niezasadne i w sposób rażąco narusza przepis art. 8 ustawy zasiłkowej. Sąd Rejonowy w ten sposób sankcjonuje stan niezgodny z obowiązującym prawem.

Wszak organ rentowy od pierwszej decyzji odmownej powoływał tę samą podstawę faktyczną i prawną , zrozumiałym więc jest, iż w ostatnich decyzjach wskazana podstawa była taka sama. Co najwyżej jako dodatkowy argument mógł organ ten wskazać , iż okres 182 dni byłby już wyczerpany.

Te braki decyzji nie zwalniają w żadnym razie Sądu do rozstrzygnięcia , czy zaskarżona decyzja odpowiada prawu . Sąd przecież naruszenie przepisu prawa materialnego bierze zawsze pod uwagę z urzędu , a to oznacza, iż miał on wręcz obowiązek ocenić w całokształcie okoliczności sprawy czy za okres po 5 stycznia 2017 r. zasiłek chorobowy może być przyznany.

Sąd Okręgowy w pełni podziеляjąc stanowisko organu rentowego zawarte w apelacji uznał , iż pogląd Sądu Rejonowego sprowadzający się do przyjęcia, iż skarżący ma prawo do zasiłku chorobowego po wyczerpaniu okresu zasiłkowego i upływie 182 dni jest dowolny , błędny i naruszający w sposób jednoznaczny przepis art. 8 ustawy zasiłkowej.

Skoro więc skarżący wyczerpał okres zasiłkowy z dniem 5 stycznia 2017 r. to przyznanie mu prawa do zasiłku do dnia 5 kwietnia 2017 r. było absolutnie bezzasadne.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji.